

William Trevor

Felicia'nın Yolculuđu

Türkçesi: Dilek Şendil

Roman

1.

Midesi bulanır. Tuvalette karşılaştığı kadın şöyle der: “Temiz havaya çıksan daha iyi olur. Güverteye çıkmak istemez misin?”

Güverte soğuktur, rüzgâr kulaklarını acıtır. Küpeşteden sarkıp kusunca biraz olsun rahatlar, sonra yeniden içeri girip tuvalete gitmeden önce oturduğu yere döner. Yolculuk için yanına aldığı giysiler iki yeşil torbanın içinde, parası el çantasındadır. Bunları *Chawke's*'ten para verip almıştır, torba başına yarım sterlin. Üzerlerinde *Chawke's* yazar, yanlarında da *Celtic* amblemi göze çarpar. Döviz bürosunda elindeki her bir İrlanda parasına karşılık bir İngiliz sterlini vermişlerdir.

Gemide az yolcu vardır. Dengelerini yitirmiş de düşecekmiş gibi yaparak çığlıklar atıp kendi aralarında eğlenmektedirler. Onun da arasında bulunduğu kalabalığın önünden okul çağında çocuklar geçip durmaktadır. Kuytu bir köşeye toplanmış bir ailenin bütün bireyleri gözlerini yummuş oturdukları yerde uyukuyorlardır. İki yaşlı kadın karşılarında bir papazı almış, İngiltere'deki at yarışlarından söz etmektedirler.

Bindiği akşam feribotu; sabahkine yetişememişti. Felicia ancak gemi rıhtımdan ayrıldıktan az sonra çocuklardan birinin, “Bak, İrlanda arkamızdan bize bakıyor,” diye bağırdığını duyunca kendini güvende hissedebilmişti. Ninesiyle paylaştığı yatak odasının camından arka avludaki barakaya sıvışıp torbalarını babasının sera yapmaya niyetlendiği eski tahta döşemelerin arkasına sakladığı dün gecedен bu yana sanki bir yıl geçmiş gibidir. Sabah olduğunda yaşlı kadın uyurken o barakada, mutfaktaki ışığın yanmasını bekledi; bunun anlamı babasının elinde *Irish Press* gazetesiyle Heverin'in Yeri'nden dönmüş olmasıydı. Sonra meydana giden arka yola çıktı,

7:45 otobüsüne daha yirmi beş dakika vardı. Geçen süre boyunca babası ya da ağabeyleri çıkıp gelecek diye ödü ko-ptu; otobüs hareket etmeye başlayınca bir eliyle yüzünü örtüp pencereden sağa sola baktı. Durmadan kendi kendine, henüz paradan haberleri olmamıştır, daha yazdığım notu bile bulmuş olamazlar diyordu ama bunun da bir yararı olmadı, huzursuzdu.

Derken Felicia bir süre uykuya dalar, sonra yeniden tuvaletin yolunu tutar. İçeride iki kız deodorant sürüyordur; ucu toplu spreysiz şişe birinin elinden ötekine geçer; gömleklerinin düğmeleri açıktır. Kustuktan sonra "Affedersiniz," der, kızlar dert değil, diye karşılık verir. Artık midesinden çıkacak bir şey kalmaz, sabah-tan beri ağzına bir lokma yiyecek girmemiştir. "Biraz su iç," diye önerir kızlardan biri. "Yirmi dakika sonra yanaşyoruz." Öteki kız, şimdi nasılsın, diye sorar, o da iyi olduğunu söyler. Dişlerini fırçalar, diş fırçasını lavabonun köşesine bırakınca, arkasındaki kadın fırçayı alır. Bizimki karşı çıkınca, "Aman Tanrım, özür dilerim," der. "Ben geminin fırçası sanmıştım."

Kahvaltı saatinde onu ocak başında görmeyince babası, olmadık zamanda yine ortadan yok oldu, bugünlerde yine akli bir karış havada, bildiğini okuyor, diye düşünecekti. Yaşlı kadının kahvaltısını götürene dek bıraktığı notu bulamazdı. Ağabeylerine şöyle diyecekti: "Alıp başını gitmiş." Ne var ki taşocağının yolunu tutmadan önce bu konuda konuşacak zamanları olmayacaktı. Acaba babası polisi arayacak mıydı? Ne olursa olsun bunu yapmak istemezdi, yine de sağı solu hiç belli olmazdı. Ama kapı komşuları Bayan Quigly'nin zilini çalıp tıpkı Felicia'nın et fabrikasında çalıştığı günlerde yaptığı gibi ondan yaşlı kadına göz kulak olmasını isteyeceği kesindi; saat on ikide ona kaymaklı bisküviyle yarım tas çorba vermesini söyleyecekti.

Anons yapılır. Yolcuları bir telaştır alır; herkes kurallara uyararak bavulunu söylenen yere dizer. Feribot yanaşırken kapılar açılınca, içeriye soğuk hava dolar, ardından küçük topluluk iskeleye doğru ilerler. Akşama, babasıyla ağabeyleri eve döndüklerinde, mutfak masasına oturup bıraktığı notu önlerine koyacaklardı; babası özellikle kendisine haksızlık yapılmış gibi üzüntüyle ağır ağır başını

sallayıp duracaktı: Babasının başına her zaman her şeyin en kötüsü gelirdi. Ağabeylerinden biri McGrattan Caddesi'ne gidip olanları Aidan'a anlatacağını söyleyecekti; bu hangi ağabeyi olursa olsun, dönüşte Myles Brady'nin barına uğrayacağı kesindi. Babası bembeyaz bir yüzle ocağa geçip önce yaşlı kadının yemeğini pişirecek, arkasından da kendilerininkini hazırlayacaktı.

Öteki yolcularla birlikte karanlık, çıplak bir binaya girip de güvenlik görevlisi kendisini sorgulamaya başlayınca Felicia'nın eli ayağı yeniden titremeye başlar. Görevli sorar: "Üzerinizde herhangi bir kimlik var mı?"

"Kimlik mi?"

"Adınız ne?"

Felicia yanıt verir. Adam, sürücü belgesi olup olmadığını sorar.

"Ben araba kullanamam ki."

"Başka kimliğiniz var mı?"

"Galiba yok."

"Bir mektup? Başka bir belge de mi yok?"

"Hayır," der. Adam, "İkamet adresiniz İngiltere'de mi?" diye sorar. "Değil," der. "İrlanda'da."

"Buraya geçici bir süre için geldiniz, değil mi bayan?"

"Evet."

"Gelişinizin amacı?"

"Bir arkadaşımı göreceğim."

"Peki, nereye gidiyorsunuz?"

"Birmingham dolaylarına. Birmingham'ın kuzeyine."

"Çantalarınıza bir göz atabilir miyim? Sakıncası yoksa, kenara geçer misiniz, bayan?"

Görevli, giysilerini, yanında getirdiği bir çift yedek ayakkabıyı gözden geçirir. El çantasındaki banknotları görünce bir şey diyecek diye ödü kopar Felicia'nın, ama adam ses çıkarmaz.

"Arkadaşınızın adresini not edeceğim. Lütfen söyler misiniz?" der.

"Adresi bilmiyorum. Önce onu bulmam gerek."

"Geleceğinizi bilmiyor mu?"

"Öyle sayılır."